

218. Leszállt a csöndes este

Heinrich Isaac
(1450–1517)

Le - szállt a csön - des es - te, Szí - vem té - ged ke -
res - ve Há - lá - tól fel - do - bog! Szent
ar - co - dat, Meg - vál - tóm, For - dítsd fe - lém meg -
ál - dón, Míg ben - nem fény s tűz fel - lo - bog!

2. Újjonnan hadd teszem le Magam, Te hű kezvedbe, S védő
szívedre is! Sok földi fáradságot S minden sötét hatalmat
Ittléteddel eltávolíts!
3. Hogy hű szerelmed oly nagy, Hozzám, hogy oly közel vagy,
S Igéd benned maraszt, Hogy szívem tőled éled, S betölti
tisztá lényed, Ó, hadd tekintsem szentnek azt!
4. Egyik nap szól a másnak, Az éltem vándorlás csak, Öröklét
vár reám. Ó, drága örökélet, Feléd sóvárog a lélek, E földön
nincs az én hazám!

Gerhard Tersteegen (1697–1769) – Vargha Gyuláné
(1863–1947)